

Arrest

nr. 69 042 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Mongoltuli, Comilla. U woonde daar samen met uw broer. Op 2 november 2009 kwam Kala Manik en een groep van zes mensen naar u thuis. Deze groep had banden met de Awami League. Ze eisten geld van u. Op 4 november 2009 diende u klacht in bij de politie. De politie deed niets. Op 7 november 2009 kwam Kala Manik en vijf anderen om 19u langs om opnieuw geld te eisen. In het tumult trok één van de belagers zijn pistool. Eén van uw werknemers sloeg hem op dat moment neer met een metalen staaf. Er werd geschoten en de burens kwamen aangelopen. De belagers liepen weg, maar diegene die geraakt werd door de metalen staaf bleef liggen. Uit angst sloot u uw winkel en u trok naar uw oom in Buri Chong. Het was onmogelijk om uzelf te verdedigen aangezien Kala Manik banden heeft met de Awami League. Uw broer ging niet mee. Hij belde u diezelfde avond om te vertellen dat de politie u zoekt. Er was een rechtzaak tegen u

ingespannen wegens moord. U bleef één nacht bij uw oom en daarna ging u naar Chittagong. Daar verbleef u tot 15 december 2009. Toen ging u naar Maisdi, u verbleef daar tweeëntwintig dagen, en op 7 of 8 januari 2010 trok u naar Dhaka, bij een andere oom. Op 25 maart 2010 verliet u Bangladesh. Via Qatar kwam u in Marokko terecht. U verbleef nadien een tijdje in Mauritanië. Daarna nam u in Marokko een boot richting Spanje en zo reisde u naar België. Op 25 april 2010 kwam u aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een politieaangifte, een eigendomsakte van uw winkel, een geboorteakte en een rechtszaakdocument.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u gezocht wordt in Bangladesh en dat er een valse rechtzaak tegen u loopt. Vooreerst legt u twee documenten neer waarvan het CGVS de authenticiteit weerlegt. U ondersteunt uw relaas met twee documenten: een politieaangifte (groene map, punt 1) en een document van de rechtzaak tegen u (groene map, punt 4). Het CGVS hecht geen waarde aan deze documenten. **Ten eerste** dient opgemerkt te worden dat het in Bangladesh gemakkelijk is om aan valse documenten te geraken. Bangladesh is één van de meest corrupte samenlevingen ter wereld (blauwe map, punt 1). **Ten tweede** bestaan er voor documenten van een rechtszaak enkele vormvereisten. Eén daarvan is een stempel op de laatste bladzijde die in het Bangla verwijst naar de "Evidence Act van 1872", meer bepaald "Section 76 of Act. No. 1" (blauwe map, punt 2). In de stempel op uw document ontbreekt een gedeelte (zie vertaling van laatste bladzijde, blauwe map punt 3). Er wordt enkel verwezen naar de hoedanigheid van de "chief judicial magistrate court Comilla" en naar de "76 law". Dit laatste stuk komt niet overeen met de vormvereisten. Bijgevolg trekt het CGVS de echtheid van dit document in twijfel en kan het niet als bewijs dienen voor de in uw relaas aangehaalde feiten. Ten derde bevat dit document dat u voorlegt enkel een "First Information Report" en de klacht. De "Order Sheet", waarin elke stap wordt genoteerd die in de rechtszaak wordt ondernomen, is niet opgenomen in dit document. De Order Sheet, is nochtans essentieel om kennis op te doen over de zaak en om de zaak te kunnen beoordelen. Bovendien is dit document uitgegeven in mei 2010. En de laatste feiten in het document dateren van april 2010, ondanks dat het document pas twee of drie maanden voor het gehoor op 24 mei 2011 werd opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat er in april 2011 nog ontwikkelingen zijn geweest in uw zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien u nog in contact staat met uw advocaat via uw broer is het merkwaardig dat u geen recenter document voorlegt van uw rechtszaak waarin de meest recente ontwikkelingen zijn opgenomen. De laatste ontwikkelingen waarvan u weet hebt dateren van meer dan een maand voor het gehoor. In die tijd had u documentatie kunnen verzamelen die deze meest recente ontwikkelingen bevatten. **Ten vierde** moeten documenten overeenstemmen met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De politieaangifte die u voorlegt bevat nergens de naam van Kala Manik of van Awami League. Het is ingediend tegen onbekenden (zie vertaling, blauwe map punt 4). Deze aangifte bewijst niet dat u effectief klacht hebt ingediend tegen Kala Manik of een groepering (of een persoon) die deel uitmaakt van de Awami League. U beweert dat de politie de naam Kala Manik of Awami League niet wilde noteren (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Maar indien de politie Kala Manik of de Awami League echt in bescherming wou nemen is het bevreemdend dat men uw klacht wel genoteerd heeft. Uw uitleg hierover is niet geloofwaardig. Op basis van bovenstaande bevindingen worden de door u voorgelegde documenten weerlegd, wat reeds de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Verder lijkt u weinig vrees te kennen voor de autoriteiten in Bangladesh. Ondanks dat u, volgens uw verklaringen, gezocht wordt in Bangladesh wegens moord, hebt u er geen enkel probleem mee om uw geboorteakte op te laten vragen bij overheidsinstanties (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw broer kon uw geboorteakte bemachtigen dankzij het vertoon van uw zakendocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat het ook geen probleem zou zijn om uw identiteitskaart op te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Het feit dat u uw identiteitsdocumenten laat opvragen bij de overheid, terwijl er een rechtzaak tegen u loopt en dezelfde overheid u zoekt, ondermijnt uw vrees. Het feit dat uw broer, ondanks dat hij ook bedreigd werd door Kala Manik, bleef wonen op dezelfde plaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) toont aan dat ook zijn vrees voor de overheid niet bepaald groot is. Ook het feit dat u nog een viertal maanden in Bangladesh verbleef en geen problemen ondervond in die tussentijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) toont aan dat u weinig vrees kende, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

U verklaart dat Kala Manik verbonden is aan de Awami League. De Awami League staat, sinds haar overwinning bij de verkiezingen op 29 december 2008, erom bekend haar politieke tegenstanders lastig te vallen. Maar u hebt geen politiek profiel. U verklaart zelf dat u niet bezig was met politiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Er is geen enkele reden waarom een groepering van de Awami League u zou lastig vallen. Bovendien legt u geen enkel document neer dat staft dat de groep (met wie u volgens

uw verklaringen problemen hebt), zijnde Kala Manik, verbonden is met de Awami League. Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaart u dat u geen eigen internationaal paspoort heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is tegenstrijdig met uw verklaring bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Daarin verklaarde u dat u een eigen paspoort had, maar dat u dat nooit gebruikt hebt (verklaring DVZ, punt 21). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt geeft u een onsamenhangende uitleg (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat u toch een paspoort had op uw naam en dat u dat gebruikte om naar hier te komen. Meteen daarna valt uit uw verklaringen nochtans af te leiden dat u met een vals paspoort reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uzelf verklaart dat u geen idee hebt of het een vals paspoort was of niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, u kent geen enkel detail van het paspoort waarmee u reisde: u weet niet onder welke naam u reisde, u weet niet onder welke geboortedatum of geboorteplaats en u weet niet of u met een visum reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is bevreemdend gezien de migratiecontroles op internationale luchthavens. Van iemand die reist met een vals paspoort zou men op z'n minst kunnen verwachten dat hij enkele details kent over zijn paspoort voor het geval dat hij gecontroleerd wordt. Het is bovendien merkwaardig dat u in Dhaka en tussen Marokko en Spanje niet gecontroleerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Het CGVS acht dit weinig geloofwaardig gezien de individuele controles op internationale luchthavens en de intensieve grenscontroles aan de buitengrenzen van de Europese Unie. De optelsom van deze elementen doet vermoeden dat u informatie over uw reisweg achterhoudt.

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw asielrelaas. Op basis van bovenstaande bevindingen hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegt buigen bovenvermelde vaststellingen niet om in positieve zin. Uw geboorteakte bewijst enkel uw identiteit. Uw eigendomsakte bewijst enkel dat u in bezit was van een winkel. Beide worden niet in vraag getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) en van de regels behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de regels behoorlijk bestuur. Hij bepaalt dit niet nader. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De bestreden beslissing werd niet genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische

en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal, op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, gesteld dat verzoeker het bewijs niet levert om te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal enkel uitgaat van veronderstellingen en een eigen interpretatie geeft die niet gesteund wordt door concrete elementen of bewijsstukken. Verzoeker stelt wel degelijk te vrezen voor zijn leven daar hij nog steeds gezocht wordt en zal mishandeld worden omwille van zijn problemen met leden van Awami League en de valse beschuldigingen van moord. Verzoeker verwijst naar de elementen in zijn feitenrelaas en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag wel degelijk geloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat er onvoldoende onderzoek was en de beslissing lichtzinnig tot stand kwam. Hij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer

te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengali machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn problemen met Kala Manik en zijn aanhangers en evenmin de beweerde valse rechtszaak die tegen hem zou lopen, aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing is geoordeeld (i) dat aan de twee door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn problemen, namelijk een politieaangifte en een document van de rechtszaak tegen verzoeker, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder, is geoordeeld (ii) dat een geheel aan vaststellingen terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, in het bijzonder, het feit dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten laat opvragen bij de overheid, terwijl er een rechtszaak tegen hem zou lopen en hij gezocht zou zijn, het feit dat verzoeker bovendien nog een viertal maanden probleemloos in Bangladesh verbleef, het feit dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving dat de groep Kala Manik wel degelijk verbonden is met de Awami League en het feit dat verzoeker niet aantoont dat een groepering van Awami League daadwerkelijk een reden zou hebben om hem lastig te vallen. Tot slot, heeft de Commissaris-generaal besloten (iii) dat evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

2.1.3. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een onvoldoende grondig onderzoek heeft gevoerd naar de ware toedracht van zijn zaak, merkt verweerder terecht op dat verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* toelicht hoe de commissaris-generaal te kort geschoten is in zijn onderzoek. Hij brengt zelf evenmin enige bijkomende informatie bij die de informatie van het CGVS aangaande het gebrek aan authenticiteit van de door hem neergelegde twee documenten, zou kunnen weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.4 Verzoeker meent dat de stelling dat het in Bangladesh gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen, geen sluitend element is om te stellen dat de *in casu* neergelegde stukken vals zouden zijn. Dit is volgens verzoeker een loutere veronderstelling van het CGVS die door niets gestaafd werd. Verzoeker wijst er op dat hij enkel de documenten kan neerleggen die hij ontvangen heeft, dat er niet aan bepaalde vormvereisten zou voldaan zijn, kan enkel toegeschreven worden aan de plaatselijke autoriteiten die mogelijk een fout hebben begaan. Tevens vraagt verzoeker zich af waar het CGVS deze informatie haalt waaruit zou blijken dat er aan de vormvereisten niet voldaan zou zijn. Verzoeker stelt zich de vraag of contact is opgenomen met de autoriteiten in Bangladesh of dit een veronderstelling is die niet geverifieerd werd.

De Commissaris-generaal bezit een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008). Zoals de bestreden beslissing stelt blijkt uit informatie van het CGVS en opgenomen in het administratief dossier (stuk 15, 1)) dat het in Bangladesh gemakkelijk is om valse documenten te bekomen, dat het door verzoeker neergelegde document van de rechtszaak tegen hem niet overeenstemt met de vormvereisten én niet de essentiële 'Order Sheet' bevat. Wat de vormvereisten betreft wordt dit ondersteund door stuk 15, 2 en 3) van het administratief dossier.

Wat de "essentiële 'Order Sheet'" betreft stelt de Raad vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. Het bevat geen informatie met betrekking tot de documenten die gangbaar zijn in Bangladesh bij een strafrechtelijke procedure.

Voorts, heeft verzoeker, hoewel hij nog in contact staat met zijn advocaat via zijn broer en hij hiervoor meer dan een maand voor het gehoor van het CGVS de tijd voor heeft gehad, nagelaten een recenter document aangaande de recente ontwikkelingen van zijn rechtszaak voor te leggen. Tot slot, gaat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift aan voorbij dat hij deze documenten evenmin ondersteund heeft met geloofwaardige en plausibele verklaringen.

De Raad schaaft zich achter deze laatste motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de hogervermelde informatie waarop de Commissaris-generaal niet.

Voorts, weerlegt verzoeker de vaststelling dat er niet aan bepaalde vormvereisten zou voldaan zijn, niet door op te merken dat de plaatselijke autoriteiten mogelijk een fout hebben begaan. A posteriori stellen dat een gebrekkig document, dat neergelegd is met de intentie zijn vluchtrelaas te ondersteunen, niet zijn geloofwaardigheid kan aantasten, omdat hij enkel de documenten kan neerleggen die hij heeft ontvangen of omdat de fout door anderen zou gemaakt zijn, overtuigt niet. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij neerlegt.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal onvoldoende onderzoek verricht heeft naar de neergelegde documenten en niet heeft nagegaan of er daadwerkelijk een rechtszaak gaande is. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.1.5. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen uit hun context zouden zijn gehaald of verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, zonder dit op concrete wijze te onderbouwen. De in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen van verzoeker zijn duidelijk. Verzoekers asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met zijn concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in zijn land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Waar verzoeker stelt niet te hebben kunnen antwoorden op de argumentatie van het Commissariaat-generaal, wijst verwerende partij er op dat het Commissariaat-generaal een administratie is waarop de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard met onder meer het recht op tegenspraak niet van toepassing zijn.

Het eerste en tweede middel is niet gegrond.

2.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM. Verzoeker meent dat de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat hij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM. Door zijn land te ontvluchten is hij eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoeker wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden omwille van zijn problemen met leden van Awami League en de valse beschuldigingen van moord. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor zijn leven.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 14 van het EVRM kan enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoeker toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

2.3. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Verzoeker werpt op dat het duidelijk is dat hij bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. Ook heeft hij geen inkomen en verblijfplaats in Bangladesh. In zijn land van herkomst is het quasi onmogelijk een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer mishandeld zal worden en reeds met de dood bedreigd werd. Inmiddels heeft hij hier in België een band opgebouwd, is hij geïntegreerd in de maatschappij en heeft hij hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

2.4. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van humanitaire gronden. Verzoeker voert aan dat hij alle banden verbroken heeft in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van leden van Awami League. Hij verblijft al verschillende maanden in België en heeft hier al zijn leven opnieuw opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent al Nederlands.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad hebben de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er is geen wettelijke bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS